

[Korsgaard.]

Udgifter vi vil faa i Kraft af de paagældende Udgiftslove, derunder særlig Lovene om sociale Foranstaltninger.

Men, som sagt, jeg mener, man kan være tilfreds med selve Regnskabet, og saa maa det efter min Opfattelse ærligt talt være mindre afgørende rent finansielt set, om den paagældende Minister er venstre, konservativ, Socialdemokrat eller, hvad der maaske heller ikke var helt utænkeligt, radikal.

Ser vi paa Regnskabet, som det altsaa nu fremtræder, med 5,8 Mill. Kr.'s Overskud, og spørger, hvad Grunden er til, at Resultatet er blevet saa godt, saa er der vel ingen, der tør sige, at Grunden er den, at Driften af Statsbanerne er gaaet meget bedre end ventet. Den Dristighed tror jeg dog ingen har. Sagen er jo den, at Statsbanerne har givet 31,7 Mill. Kr. i Underskud, og som allerede bemærket tror jeg, man har Lov til at sige, at det, i denne Forbindelse at tale om et „saakaldt“ Underskud, er i Virkeligheden helt ud i det meningsløse, idet man ikke maa glemme, at samtidig med dette Underskud har man optaget paa Formueregnskabet Beløb til i hvert Fald noget over 20 Mill. Kr. som Formuegenstande, Genstande, der højst sandsynligt, og desværre, neppe vil vise sig særlig udbyttegivende.

Naar Statsregnskabet ikke desto mindre er godt, er det her som gennem alle de daarlige Aar, vi nu har gennemlevet, de indirekte Skatter, der har holdt. Om de indirekte Skatter, vi har, synes der at herske delte Meninge med Hensyn til, om de i det store og hele belaster det almindelige Forbrug, eller de i ret udpræget Grad falder ind under Begrebet Luksus-skatter.

Det ærede Medlem Hr. Dahlgaard, hvis Begreber om Luksus ikke er de samme som mine, mener aabenbart, at Spiritus, Tobak, Øl, Silkestrømper, og hvad det nu kan være, kan ingenlunde kaldes Luksus. Det er jo disse Poster, der sammenlagt giver mange, mange af de Millioner, vi faar ind som Forbrugsafgifter. (Dahlgaard: Ikke alle). Jeg siger „mange, mange“. Jeg tror gerne, at det ærede Medlem kan finde enkelte Smaabeløb og naturligvis, naar de bliver bunket sammen, ikke saa helt smaa Beløb, som kan siges at hidrøre fra det almindelige Forbrug. Men ser vi paa, hvad de paagældende Beløb belaster den enkelte Husholdning med i Form af Afgifter paa Nødvendighedsartikler, tror jeg rigtignok, at man, hvis man vil holde sig til Sand-

heden, maa komme til den Erkendelse, at det bliver ikke meget. Naar en Ting for enhver Pris skal gøres daarlig — og jeg tror ikke, jeg bedømmer det ærede Medlem Hr. Dahlgaards Tale forkert, naar jeg mener, at den i høj Grad skulde være kritisk overfor Venstres Finansstyre —, saa synes det jo ikke at falde det ærede Medlem svært at finde Ord derfor. Om der saa bliver sund Sans i Ordene, det maa man overlade andre at bedømme end det ærede Medlem.

Jeg maa altsaa hævde, at de indirekte Skatters stærke Holden er her som gennem de forholdsvis mange daarlige Aar, der er gaaet, Baggrunden for, at vort Finansstyre har holdt. Man kan jo sige, at det er mærkeligt, at de indirekte Skatter, som dog faktisk i saa høj Grad har Præg af at være Luksusbeskatning, kan holde. Det er mærkeligt, men det er efter min Opfattelse glædeligt, fordi det beviser, at Folk har Penge at bruge til den Slags Ting.

Som Finansmand — det er maaske et stort Ord at bruge —, men i hvert Fald som et Menneske, der interesserer sig for Finanser og paa den anden Side ikke interesserer sig stort for at moralisere ud fra den Betragtning, at det hjælper saa overmaade lidt, har jeg den Opfattelse, at det kun er godt, at Skatterne gaar ind. Naar unge Mennesker — og jeg tror i høj Grad, det er unge Mennesker, der betaler de Skatter, vi i særlig Grad maa kalde Luksusskatter — har Penge, saa vil de fleste af dem af med dem, ske hvad der vil. Pengene skal bruges. Og saa kan jeg ikke se rettere end, at det er saare rigtigt at have sin Skattelovgivning indrettet saaledes, at der af de Penge, der gives ud til disse Ting, ogsaa kommer en Del i Statskassen.

Saaledes som Forholdene nu en Gang er her i Landet, tror jeg, at de unge i Forhold til, hvad de behøver at bruge, tjener meget mere end de ældre, og det giver sig altsaa det efter min Opfattelse glædelige Udtryk, at de, der ikke vil sætte Pengene i Sparekassen, bruger dem til Ting, som det er dem behageligt at bruge Pengene til, og som det ogsaa er Statskassen behageligt, at de bruger dem til, idet dette Forbrug giver den en Indtægt. Det er, som sagt, den egentlige Baggrund for, at Indtægtssiden kan holde. Disse indirekte Skatter har givet mere end ventet, og det fører altsaa til det forholdsvis gode Resultat, som Statsregnskabet for 1927—28 viser.

Et Par Enkeltheder vedrørende Statsregnskabet vilde jeg gerne nævne. Den ene drejer sig om Mønten. Det ærede Medlem